

תת"ע 8726/12/10 - מדינת ישראל נגד בדיר עקאב

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 8726-12-10 מדינת ישראל נ' בדיר עקאב
בפני כב' השופטת שוש שטרית, סגנית נשיא
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: בדיר עקאב

הכרעת דין

הנאשם זוכה מחמת הספק מעבירה של נהיגה בשכרות. להלן נימוקי הכרעת הדין:

האישום והמענה לו

1. כתב האישום מייחס לנאשם נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיפים 62(3), 64ב(א), 39א לפקודת התעבורה ותקנה 69א לתקנות התעבורה. על פי העובדות, ביום 30.10.2010 בשעה 03:35 נתפס הנאשם נוהג בהיותו שיכור, ובדגימת אוויר נשוף נמצא בגופו אלכוהול בריכוז של 545 מיקרוגרם.
2. במענה לכתב האישום (שניתן בפני כב' השופט אלון רום) כפר הנאשם במיוחס לו וטען טענת אליבי, הוא שהה במועד ובשעה הרלבנטיים בחדרו שבמלון "קלאב הוטל" באילת כשהוא שיכור, לא נכח ברכב, לא נהג ברכב וגם לא נכח במקומות הנטענים בכתב האישום, לרבות מעצרו על ידי השוטרים, הבאתו לתחנת המשטרה ובדיקת רמת האלכוהול בגופו. לטענתו, אדם אחר, בשם עוטור ח'אלד מוחמד עשה שימוש בתעודת הזהות שלו, ולצורך תמיכה בטענתו, צירף תצהיר מטעמו של אותו חאלד אשר מצהיר כי הוא זה שנהג ברכב במועד ובמקום כמתואר בכתב האישום וכי עשה שימוש ברישיון הנהיגה של הנאשם שהוא חברו.

ראיות הצדדים

3. המאשימה מבססת עתירתה להרשעת הנאשם על עדותם של שלושה שוטרים. **ע/ת1, ניב בן עמי**, שוטר שעצר את הנאשם ונטען כי ביצע זיהוי על פי תעודה מזהה ומילא דוח ההזמנה לדין (ת/1).
ע/ת2, מתי כספי, שוטר שביצע את השימוע לנאשם, מסר בחקירתו הראשית כי זיהה את הנאשם על פי רישיון נהיגה ותמונה (פרו' עמ' 14 שו' 24).
- ע/ת3, שמעון פרטוש**, שוטר שזיהה את הנאשם על פי רישיון נהיגה וביצע לנאשם בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ינשוף. בהסכמה הגישה המאשימה: הזמנה לדין וכתב אישום (ת/1), דוח פעולה של השוטר ניב בן עמי (ת/2), דוח עיכוב (ת/3), תחקור חשוד (ת/4), מזכר של המתנדב עלי מורסי (ת/5), פלטי נשיפה (ת/6), בדיקת כיוול של מכשיר הינשוף (ת/7), ת.ע.צ. הנוגעת למכשיר הנשיפה (ת/8), יומן הפעלה של מכשיר הינשוף (ת/9), דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות הינשוף (ת/10), שימוע והחלטה על פסילה מנהלית מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה (ת/11) והודעת הנאשם בתלונה שהגיש במשטרה ביום 3.1.2011 נגד ח'אלד על התחזות בשמו (ת/12).

4. מטעם ההגנה העידו הנאשם ועד נוסף - עוטור ח'אלד חברו של הנאשם (להלן: **חלאד**) אשר חתם על תצהיר (12/ת) בו הצהיר כי הוא זה שנהג ברכב בליל האירוע ובעדותו לפני חזר וטען כי לא הנאשם נהג ברכב במועד והמקום הנטענים בכתב האישום, אלא הוא זה שנהג.

דין והכרעה

5. נטל השכנוע מוטל על התביעה, היא הנושאת בעול הוכחת האשמה במידה של "למעלה מספק סביר" ובמקרה לפני להוכיח כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב במועד הרלוונטי לכתב האישום.

זהות נהג הרכב

6. על פי המאשימה, שלושה זיהו את הנאשם. **השוטר ניב** היה הראשון עת הורה לנהג הרכב לעצור לבדיקה, רשם את ת/1 - כתב האישום והזמנה למשפט שהוגש במסגרת החקירה הראשית. בעמוד השני של כתב האישום, רשם, כי בעת שהיה עם מתנדב בשם עלי מורסי ברחוב המוצר באילת, עצר את הרכב לבדיקת רישיונות, מהנהג נדף ריח אלכוהול חזק ובבדיקת נשיפון אלקטרוני נמצא "נכשל" אז הודיע לו כי הוא מעוכב לצורך בדיקת ינשוף בתחנה, ושנאסר עליו לאכול לעשן ולהקיא עד לסיום הבדיקה. הוסיף כי המתנדב נהג ואילו הוא ישב מאחור עם הנאשם תוך ששמר על קשר עין רצוף עם הנאשם עד להבאתו לבדיקת שכרות שנערכה על ידי השוטר שמעון פרטוש (ע.ת.3), מכאן הוסיף ופרט כי "**בדרך לתחנה נסענו למלון קלאב הוטל על מנת להביא לנהג את רישיונותיו ותעודת הזהות שלו כול העת אני עמו בקשר עין רצוף..**". בהמשך עוד הוסיף, כי רכבו של הנאשם הוחנה במקום בו נתפס וכשהוא נעול. דברי הנהג כפי שנרשמו "**שתיתי שתי בירות. איך שעצרת אותי אמרתי לך שאני שתוי, באתי לטייל...**".

בחקירתו הראשית מסר כי "**הליך הזיהוי מתבצע על פי רישיון נהיגה, עם תמונה, או על פי תעודת זהות עם תמונה. במקרה זה זיהינו אותו על פי רישיון נהיגה עם תמונה, כאשר מסתכלים על האדם ועל התמונה**" (פרו' עמ' 12 שו' 28-29). בחקירתו הנגדית הוסיף "**כשעצרנו את הנהג כפי שמופיע בדו"ח הוא היה ללא תעודה מזהה כלל**". לשאלות הסנגור, אישר כי ברכב היה אדם נוסף, אולם משום שלא ציין בדו"ח, לא ידע לומר האם מדובר בגבר או אישה. אישר כי בדרך לתחנת המשטרה הם נסעו למלון "קלאב הוטל" על מנת להביא לנהג את רישיונותיו ותעודת הזהות שלו, והדגיש כי מרגע עיכובו של הנהג הוא שמר על קשר עין רצוף עמו, וחזר וטען מה שקיבל לידיו בלובי של בית המלון הוא את הרישיון הנהיגה ולא זכר האם רישיון הנהיגה של הנאשם היה בתוך תעודת זהות (פרו' עמ' 13 שו' 25-29).

השוטר מתי סופר (ע.ת.2) שערך שימוע לנהג מסר בחקירתו הראשית כי הליך ביצוע השימוע מסתמך על דוחות של השוטרים, ותעודה מזהה עם תמונה כשזה בדרך כלל יושב מולו או ליד (פרו' עמ' 14 שו' 16-17).

השוטר שמעון פרטוש (ע.ת.3) מסר בחקירתו הראשית כי לכל נהג שחשוד בנהיגה בשכרות ומובא אליו לצורך בדיקת ינשוף, הוא מבצע תחילה זיהוי על פי רישיון נהיגה עם תמונה או תעודת זהות "**אני לוקח את רישיון הנהיגה, מסתכל על הבחור, מסתכל על רישיון הנהיגה ורואה שזה הוא**" (פרו' עמ' 16 שו' 6-8). בחקירתו הנגדית מסר כי לא הוא לא זוכר את הנאשם אולם אישר כי ביצע את הליך הזיהוי כפי שנהוג לעשות וזיהה את הנאשם על פי רישיון נהיגה (פרו' עמ' 17 שו' 9).

מורסי עלי, המתנדב שהיה נוכח באירוע, לא העיד, המאשימה ויתרה על עדותו, אולם הגישה בהסכמה מזכר שערך ביום 30.10.2010. במסמך ציין כי במהלך משמרת יחד עם השוטר ניב בן עמי, סמוך לשעה 03:35 עצרו את הרכב בו נהג בדיר עקאב, ציין את מספר הזהות של בדיר עקאב והוסיף כי בבדיקת נשיפון שביצע לו הוא "נכשל". עוד הוסיף וציין, כי השוטר ניב ישב מאחור והיה עם הנהג עד להגעה לתחנה ושם בבדיקת נישוף נמצא כי בגופו אלכוהול בכמות של 545 מיקרוגרם.

7. אף אחד מהעדים לא זכר ולא זיהה את הנאשם באולם בית המשפט. באשר לעת/1 השוטר ניב אשר עיכב את הנהג והסיע אותו למלון בו שהה, נמצא כי ביצע את הליך הזיהוי בסמוך לאחר שהגיע ללובי של המלון בו שהה הנאשם וחאלד ולאחר שקיבל לידי את רישיון הנהיגה של הנאשם.

אין חולק כי הנהג שנתפס נוהג ברכב, היה שתוי ולא נמצאו ברשותו מסמכים מזהים. אין חולק כי השוטר ניב יחד עם המתנדב הסיעו את הנהג ברכב משטרתי למלון "קלאב הוטל" ושם בלובי של המלון קיבל השוטר ניב את רישיון הנהיגה של הנאשם.

בשום מסמך אותו ערך השוטר ניב (ר' ת/1 ת/2 ות/3) לא נמצא פרטים מהם נלמד לדעת הכיצד הגיע לידי רישיון הנהיגה של הנאשם, מי זה שהביא ונתן את המסמכים בידו? גם ביתר המסמכים שהוגשו כראיה מטעם המאשימה אין כל אזכור לכך לרבות בת/5 מזכר אותו ערך המתנדב מורסי עלי אשר ביחס אליו אזכיר כי היה עד ראייה ונטל חלק באירוע מעת עיכובו של הנהג ועד להבאתו לתחנת המשטרה כולל הגעה ללובי שבבית המלון "קלאב הוטל" לצורך הבאת מסמכיו של הנהג.

האמור, בנוסף לדברי השוטר ניב לפיהם הוא שמר על קשר עין עם הנהג מרגע שעוכב ועד הבאתו לתחנה מלמד כי הנהג לא עלה לחדרו על מנת להביא את מסמכיו, ואלה לא הובאו על ידי מי מהשוטרים שכן טענה זו לא עלתה כלל.

למעט פירוט קצר של השוטר ניב בכתב האישום (הדו"ח) כי נסע יחד עם הנהג שנתפס והמתנדב ללובי של מלון "קלאב הוטל" להביא את מסמכי הנהג שנתפס, אין כל רישום ותיעוד של השוטר ניב או המתנדב שהיה עמו מהם ניתן ללמוד הכיצד הגיע רישיון הנהיגה של הנאשם לידי של השוטר ניב.

המסקנה המתבקשת אם כן, הינה, כי המסמכים נמסרו לשוטר ניב על ידי צד ג' - אדם נוסף שהייתה לו גישה לחדרו של הנהג ולחפציו האישיים. מסקנה זו מתיישבת עם העולה מגרסתו של הנאשם לפיה הוא ישן בחדר משותף לו ולנאשם, ובשעת לילה מאוחרת הוא נדרש בטלפון לרדת ללובי למסור את תעודת הזהות של חברו.

8. בחקירתו הראשית חזר הנאשם ועמד על גרסתו כי לא היה במקום האירוע, הוא לא נהג ברכב וכי באותו לילה שתה משקאות אלכוהוליים והלך לישון בחדרו במלון. בשעת לילה מאוחרת העיר אותו צלצול טלפון והוא התבקש לרדת ללובי עם מסמכים. בלובי, פגש שוטר שלקח ממנו תעודת זהות בה נמצא רישיון הנהיגה שלו, ואילו את חאלד חברו שהגיע איתם לקחו חזרה לתחנה. עוד העיד הנאשם כי בליל האירוע הוא כלל לא הובא לתחנת המשטרה באילת, לא נכח בה, לא חתם בתחנת המשטרה על מסמכים, הוא בכלל לא יודע לקרוא, לא בוצעו בו בדיקות כלשהן, ולמעשה הבין שהוא נפסל מנהלית מלנהוג לאחר כשבועיים ולאחר שהבין כי חאלד חתם בשמו.

בהמשך חקירתו עוד עלה, כי במועד האירוע בילו הוא וחלאד עם שתי בחורות, האחת הילה והשנייה גלית מאשדוד, ובעת שהוא שהה בחדר במלון הייתה עמו אחת מהן והשנייה הייתה עם חלאד ברכב בעת שעוכב על ידי השוטרים. עדותו לעניין זה מקבלת חיזוק בעדותו של חאלד אשר ציין כי איתו ברכב הייתה בחורה ועוד חיזוק נמצא מדוח הפעולה של השוטר ניב, בו ציין כי ברכב ישב אדם נוסף במושב שליד הנהג.

הנאשם לא ידע לומר את השעה בה התקשרו אליו לרדת ללובי של המלון על מנת למסור את התעודות, כן ידע למסור שהיה מדובר בשעת לילה מאוחרת ושחאלד אמר לו שעצרה אותו המשטרה והוא צריך לרדת עם תעודת זהות. הוא היה תחת השפעת משקה אלכוהולי, לקח את תעודת הזהות ירד למטה, שם פגש אותו שוטר שבדק את תעודת הזהות ואמר לו "טוב אתה תלך", הנאשם לא ידע לזהות את השוטר. לשאלת ב"כ המאשימה הכיכד זה נתן בידי השוטר את תעודת הזהות שלו, השיב כי סבר שמדובר בבדיקה שגרתית, ובעניין זה אציין כי לא מדובר במי שסבר שזו רק בדיקה שגרתית שכן הנאשם קשר את הדרישה ממנו לתעודת זהות בהקשר לכך שחברו חאלד נעצר על ידי המשטרה. בחקירתו הוסיף לעניין זה כי השוטר הסתכל עליו ועל התעודה והפנה את ב"כ המאשימה "תסתכל על המצלמות שלכם בתחנה" (עמ' 26 שו' 32).

השתלשלות העניינים המתוארת בדברי הנאשם, לא מצאה ביטוי של ממש בדוח הפעולה של השוטר ניב בן עמי, ולא מצאה כלל ביטוי במזכר של המתנדב עלי מורסי (ת/5) אשר נכח יחד עם השוטר ניב בן עמי בעת לקיחתו של הנהג לבית המלון על מנת שיביא אתו תעודה מזהה. בנסיבות בהן היה מצוי הנאשם תחת השפעת אלכוהול והוא נדרש בשעה 04:00 בקירוב לרדת ללובי המלון ולהביא עמו תעודת זהות, וזאת על רקע מעצרו של חברו חאלד, איני מוצאת בעובדה כי לא עמד ושאל את השוטר מדוע הוא לוקח ממנו את תעודת הזהות כדי לקעקע מגרסתו אשר לא הופרכה לא נסתרה אלא יותר מכך כמעט ולא מצאה ביטוי בדוחות הפעולה של השוטרים.

בחקירתו הנגדית חזר הנאשם על גרסתו לפיה מסר בידי השוטר ניב בן עמי את תעודת הזהות שלו ובתוכה רישיון הנהיגה שלו:

- "ש. ואתה בעצם מקבל שיחת טלפון וחבר שלך אומר לך "תרד ללובי עם תעודת זהות"?**
ת. נכון.
- ש. לא שאלת אותו בטלפון למה אני צריך לרדת עם תעודת זהות?**
ת. הוא אמר לי שעצרו אותו משטרה.
- ש. ומה זה קשור אליך ולתעודת הזהות שלך?**
ת. הוא התקשר אליי וביקש תעודת זהות וזהו, מאיפה אני יודע? הייתי מסטול, קמתי ויש לי רק תעודת זהות בחדר" (פרו' עמ' 26 שו' 10-4).

גרסה דומה מסר הנאשם בתלונה אותה הגיש נגד חברו חלאד ביום 03.01.2011, כחודשיים ממועד האירוע, בתחנת משטרת ראש העין עת הגיש תלונה נגד חאלד אשר בעת עיכובו ומעצרו על ידי השוטרים עשה שימוש ברישיון הנהיגה של הנאשם והזדהה בשמו: "אני ישנתי בבית מלון חאלד התקשר אליי ואמר לי "תביא את תעודת זהות שלך" ירדתי ללובי בבית מלון חיכה שוטר שם נתתי לו את הת.ז. שלי הסתכל ואמר לי "טוב אתה תלך" לא דיברתי איתו חשבתי בדיקה שגרתית והלכתי לישון עוד פעם לקחו את חאלד, השוטר לקח לי את הרישיון ותעודת הזהות שלי" (ת/12 עמ' 1 שו' 2-5).

ובהמשך-

"ש. ... האם זה נראה לך הגיוני שבשעה 04:00 בערך יבקשו ממך תעודת זהות

לצורך בדיקה שגרתית? אתה לא שואל את השוטר למה אתה מבקש?

ת. לא שאלתי כלום, הוא לקח את התעודה ועלי, תסתכל על המצלמות שלכם בתחנה.

ש. לא שאלת את השוטר למה הוא בודק אותך, נכון?

ת. השוטר לקח את התעודה והלך" (פרו' עמ' 26 שו' 30 - עמ' 27 שו' 2).

ולשאלת ב"כ המאשימה **"אני אומר לך שהשוטרים, לא רק אחד, זיהו את הנהג לפי רישיון הנהיגה עם התמונה. מה אתה אומר על זה?"** השיב **"אני לא הייתי בתחנה, אני לא יודע איפה התחנה באילת. אני אפילו לא יודע לכתוב, הוא כתב את השם שלי בחתימה, החתימה שלי לא ככה"** (פרו' עמ' 28 שו' 8-11).

גרסת הנאשם לפיה החתימה על מסמך השימוע וכתב האישום אינה חתימתו, לא הופרכו על ידי המאשימה. באשר לטענותיו כי כל חלקו באותו ערב התמצא בהבאת מסמכים ללובי המלון ומסירתם לשוטר ניב בן עמי, כנדרש ממנו, אף היא לא רק שלא הופרכה, המאשימה מצאה למלא פיה מים בעניין זה - ולמעשה לא התמודדה מול טענות אלה.

הנאשם אמנם התבלבל בקשר עם מועד האירוע ושהותו באילת, אולם בהמשך דבריו הבהיר ולא ניתן לומר כי נמצאה סתירה בעניין זה. כן נתן הנאשם הסבר מניח את הדעת להגשת תלונתו במשטרה נגד חלאד רק כעבור חודשיים ממועד האירוע: **הוא כל הזמן היה משקר עליי"** (עמ' 24 שו' 23-32) ובהמשך **"הוא אמר שיבוא איתי לתחנה ויגיד שהוא הנהג ולא אני"**, ומששבה ב"כ המאשימה ושאלה מדוע חיכה חודשיים עד הגשת התלונה נגד חלאד השיב **"כי הוא ברח מהכפר, איך אני יכול להביא אותו? אני מחפש אותו והוא ברח"**, ב"כ המאשימה אינה מרפה ומוסיפה שאלה **"אבל אחרי חודשיים הבאת אותו"**, הנאשם משיב **"לא הבאתי, המשטרה לא יכלה להביא אותו אז איך אני יכול להביא?"**. תימוכין לדבריו של הנאשם ניתן למצוא דווקא בתיק בית המשפט. שכן בתום פרשת התביעה, ולבקשת הסנגור הוצא צו הבאה כנגד עד ההגנה, ח'אלד לצורך הבטחת התייצבותו לשיבת ההוכחות שנקבעה ליום 2.7.2012. צו ההבאה בוצע, ח'אלד הפקיד את סכום הפיקדון - אולם לא התייצב. צו הבאה נוסף הוצא לשיבת ההוכחות שנקבעה ליום 20.1.2013, אולם גם לדיון זה לא התייצב, ולבסוף התייצב לדיון שנקבע ליום 18.4.2013.

9. ח'אלד (עד הגנה 2), העיד בחקירתו הראשית כי בזמן האירוע היה עם הרכב שלו באזור התעשייה באילת, וכשיצא עם הרכב מהמועדון בו בילה, עצר אותו שוטר, לקחו אותו לתחנה והוא זה שנהג ברכב ולא הנאשם אשר שהה באותה עת בחדרו במלון. בהמשך חקירתו פירט ומסר **"תפסו אותי שני שוטרים ליד מועדון ה"פפארצ'י" ולקחו אותי עד לבית המלון, הנאשם ירד והביא מסמכים ותעודת זהות ורישיון, הייתי עם השוטר, והוא נתן את זה לשוטר. היו איתי יחד שני שוטרים שלקחו אותי לתחנה והביאו לי בדיקת אלכוהול, הייתי שתוי לא זוכר כמה אלכוהול אבל אני זוכר שהייתי שתוי, חקרו אותי ואמר לי לא לקחת את האוטו וללכת למלון לישון ויום למחרת לקחת את האוטו, וביום ראשון הקרוב שלאחר מכן להיות בשימוע בכפר סבא ולהביא להם את האוטו כי הם חריומו אותו"** (פרו' עמ' 30 שו' 27-29 ועמ' 31 שו' 1-4).

ועוד בחקירתו הראשית, לשאלה לאיזו תחנה הוזמן לצורך ביצוע שימוע, השיב **"כפר סבא. פה בתחנת אילת נתנו לי זימון לשימוע בכפר סבא, אני לא זומנתי כששחררתי הביאו לי הזמנה ביד שאני צריך ללכת לכפר סבא לשימוע ולתת להם את זה. לא ידעתי שהם רוצים לקחת את האוטו וכשבאתי לשימוע אמרו לי שצריך להביא את הרכב עכשיו, הביאו אותו ונתנו לי עוד פתק למסור אותו בגרר אסולין בפתח תקווה ועשיתי את זה והאוטו היה שם חודש ולאחר חודש שחררתי אותו"**.

בחקירתו הנגדית חזר על גרסתו וטען כי הוא זה שנהג ברכב, הוא זה שנתפס על ידי השוטרים מיד לאחר שיצא מבילוי במועדון ה"פפארצ'י" כשלצדו ישבה בחורה. חזר וטען כי מי שנתן את המסמכים, קרי, תעודת הזהות ורישיון הנהיגה בידי השוטרים היה הנאשם וזאת לאחר שירד מחדרו במלון והוסיף כי למעשה מי שדיבר עם הנאשם בטלפון היה השוטר ולא הוא, "לא אני דיברתי עם הנאשם, השוטר שאל אותי מי יכול להביא לך את המסמכים ואז השוטר דיבר עם הנאשם בטלפון ואז הלכנו לכניסה של מלון קלאב הוטל, הנאשם ירד והביא לו אותם ביד, אני הייתי יושב בניידת ואז לקחו אותי וזה היה לפני שעשו לי את הבדיקה" (פרו' עמ' 31 שו' 27-25). דברים אלה מתיישבים עם העולה מחקירתו הנגדית של השוטר נב אשר אישר כי בדרך לתחנת המשטרה הם הובילו את הנהג לבית המלון על מנת שיביא תעודה מזהה.

ב"כ המאשימה בסיכומיה הפנתה לסתירות בדברים שמסר חאלד בנוגע למועד בו ידע כי ביצוע העבירה מיוחס דווקא לחברו באדיר עקב. (ראה בת/12). אולם זה בחקירתו הנגדית נתן הסבר לסתירה וטען כי בשימוע שנערך לו הוא נלחץ ולכן מסר שלא הוא זה שנהג ברכב (פרו' עמ' 32 שו' 9), ואישר כי ידע אודות התיק הנדון עוד מהשימוע, אשר נערך לו יומיים לאחר האירוע ולא כפי שעולה העולה מתצהירו (עמ' 33 שו' 4).

בהמשך חקירתו, לשאלת ב"כ המאשימה האם השוטרים משקרים, השיב "מאוד, כי אני נהגתי ולא הנאשם יש גם הוכחה - הייתה איתי מישהי ברכב ויש עוד הוכחה שהנאשם היה עם מישהי בחדר במלון, כב' השופטת אני לא משקר אני אומר לך את כל מה שאת רוצה לשמוע ובאמת". בעדותו הוסיף חאלד ומסר כי כשנתפס על ידי השוטרים היה פסול מלנהוג, חזר ועמד על גרסתו כי רישיון הנהיגה שהוצג לשוטרים הוא רישיון הנהיגה של הנאשם, והוא ידע שהוא עלול לסבך את חברו ולפיכך הבטיח לו לספר את האמת במשטרה או בית המשפט. חאלד הוסיף כי שמות הבנות שהיו איתן הן נטלי וגלית ולא הילה וגלית וידע להוסיף כי אתו ברכב הייתה נטלי והשוטרים עצרו אותו בדיוק 20 מטרים מיציאתו מהמועדון, שם עשו בדיקת אלכוהול לכל מי שיצא ממועדון ה"פפארצ'י" באזור התעשייה. לשאלה מדוע עורך הדין שלו הגיש בשמו בקשה להחזרת הרכב ובאותה בקשה ציין כי הוא שהה במלון, השיב כי באותה עת שיקר וזאת על מנת לקבל את רכבו בחזרה.

הסברו של חאלד כי נלחץ בשעת השימוע שנערך לו יומיים לאחר ביצוע העבירה, העובדה כי תלוי ועומד נגדו תנאי בעבירה דומה, מטרתו להביא לשחרור רכבו התפוס, ידיעותיו באשר להליך השימוע שנערך וכיצד נערך - יש כדי להקים ספק גדול בתשובות לשאלות מי מהם נלקח לחקירה, נבדק בבדיקת שכרות, ולמי נערך שימוע טרם פסילת רישיונו.

חאלד בעדותו נמצא, כמי שידע למסור פרטים על המועדון בו בילה, היכן נתפס, ידע למסור פרטים בקשר להזמנה לשימוע שניתנה בידו על ידי אחד השוטרים והסברי השוטר באשר לרכב והחרמת הרכב, ועדותו בעניינים אלה לא נסתרה ולא נמצא לה מניע זר.

10. מעבר לצורך אוסיף, כי תמוה בעיני מדוע על אף הודעת הנאשם במשטרה כי אחר התחזה בשמו עת נתפס לכאורה מבצע עבירה של נהיגה בשכרות, לא מצאה המאשימה לנכון לבקש את סיום החקירה, ע"י היחידה החוקרת בתחנת ראש העין. בהקשר זה אפנה לדברים בע"פ 721/80 שלמה תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2), 466, בעמ' 472:

"מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו"

על המאשימה היה לבדוק טענת אליבי של הנאשם ומיד סמוך לאחר שמסר את התלונה, או לפחות לאחר שהודע לה על התלונה, זאת בפרט כשלאירוע היו עדי ראיה מטעם ההגנה.

האמור מקבל משנה תוקף בחסרים שבתשתית הראייתית שהובאה לפניי, כמו למשל, זהותו של האדם הנוסף ברכבו של הנהג עת נתפס על ידי השוטרים, תיעוד של השוטרים באשר לדרך בה הגיעו אליהם מסמכי הנאשם. למעט תיאור קצר של השוטר יניב לעניין זה, לא נמצא בעדויות השוטרים ודוחות הפעולה שהוגשו לעיוני כל פרטים ביחס לדרך בה הגיע רישיון הנהיגה של הנאשם לשוטרים, אין כל אזכור לכך שהנאשם או אדם אחר, ירד מחדרו ללובי על מנת ליתן בידי השוטרים מסמכים מזיהו של הנהג, וכל השתלשלות האירוע כפי העולה מגרסתם של הנאשם וחלאד, שלא נסתרה על ידי המאשימה, לא מצאה כל ביטוי בראיות שהובאו מטעמה.

11. כאמור לעיל, נטל ההוכחה מוטל על התביעה וזיהוי הנאשם צריך שיהיה מעל לכל ספק סביר.

בפסיקה כבר נקבע ולא אחת, כי זיהוי מבוסס על שני מבחנים מצטברים. האחד, המבחן הסובייקטיבי, בו נבחנת השאלה האם המזהה דיבר אמת ולא שיקר בכל הנוגע לזיהוי הנאשם. המבחן השני, הוא מבחן אובייקטיבי שבו תיבחן השאלה, האם בהנחה שהמזהה אומר דברי אמת, לא טעה הוא בהליך הזיהוי טעות שבתום לב. שכן גם העד המהימן ביותר והמאמין בזיהוי שעשה, עדיין יתכן שאובייקטיבית יטעה בזיהוי החשוד. מבחן אובייקטיבי זה נמדד על פי מבחני עזר כגון משך ההסתכלות של המזהה בפניו של החשוד, מידת תשומת הלב שהקדיש המזהה לפניו של החשוד, האם הופרעה ההסתכלות, מידת התאורה שהייתה במקום ומשך הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועד לזיהוי עצמו. (ראה לעניין זה ע"פ 347/88 איוון (ג'והן) דמאניוק נ. מדינת ישראל, פ"ד מז (4) 221, ע"פ 324/81 חרבון נ. מדינת ישראל, פ"ד לו (1) 90 וע"פ 492/02 עסל נ. מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 935, ע"פ 648/77 שמואל קריב נ. מדינת ישראל, פ"ד לב (2) 729).

במקרה דנא, אין חולק כי רישיון הנהיגה שהוצג לשוטרים הוא של הנאשם. שלושה שוטרים העידו כי לצורך ביצוע פעולת החקירה הנדרשת מכל אחד מהם בהתאם לתפקידו וחלקו בהליכי החקירה, זיהה את הנבדק לפניו באמצעות אותו רישיון נהיגה, של הנאשם והמאשימה טוענת לזיהוי בשלוש נקודות זמן שונות.

זיהוי ראשון בוצע על ידי השוטר ניב בן עמי לאחר שהגיע עם הנהג ללובי המלון על מנת שזה יביא מסמכים מזיהו, רישיון נהיגה של הנאשם אין חולק נמסר לידי, ולא על ידי הנאשם אלא על ידי אחר, חברו של הנאשם כפי שפורט לעיל, פרט מהותי אשר חסר בראיות המאשימה ולמעשה לא נזכר כלל בשום מסמך אותו ערכו השוטרים. השוטר ניב מסר כי זיהה את מי שלמעשה ישב ברכב באמצעות רישיון הנהיגה, ואילו הנאשם הטוען כי החבר שהוריד את המסמכים על פי דרישת המשטרה, מסר כי השוטר הסתכל על תעודת הזהות ואחר כך עליו ואמר לו ללכת תוך שלקח את תעודת הזהות שלו שכללה את רישיון הנהיגה שלו.

האפשרות כי נפלה אי הבנה אצל הנאשם אשר התבקש בשעת לילה מאוחרת מאוד, לאחר שהעירוהו משנתו, והשפעת אלכוהול עדיין בגופו, והוא הוריד את מסמכים שלו לידי השוטר, היא אפשרות סבירה בהחלט. אין לפסול אפשרות כי הדמות אשר עלתה בתמונה דומה במידה כזו או אחרת לחשוד אך בפועל אין זה החשוד, ומכאן גם אין לפסול אפשרות כי בעת שהמסמכים נמסרו לשוטר ניב, הוא סבר כי מדובר ברישיון של האדם אשר אותו עיכב דקות ספורות קודם לכן והוא יושב ברכב

המשטרתי, והגם והביט בתמונה סבר כי אלה פניו של האדם אותו עיכב. גם האפשרות כי השוטר ניב לא העלה בדעתו כי אותו חבר של הנאשם מבקש להפליל עצמו בכך שימסור את מסמכיו דווקא.

בנקודה זו אדגיש כי השוטר ניב הוא היחיד מבין עדי התביעה אשר למעשה היה בקשר עין עם הנאשם מרגע עיכובו בתוך הרכב, קבלת המסמכים בלובי הרכב, הבאתו לבדיקת השכרות והשימוע. השוטרים מתי סופר ושמעון פרטוש, למעשה פוגשים את הנאשם רק בעת ולצורך ביצוע פעולת החקירה אותה ביצעו במסגרת חלקם בהליך החקירתי ושניהם העידו כי ביצעו הליך זיהו של מי שהובא לפניהם באופן בו הביטו על הנבדק (הנאשם) ועל התמונה שעל גבי הרישיון נהיגה שצורף למסמכים בתיק החקירה שהובא לידיהם.

12. אני מאמינה לשוטרים כי הביטו בנבדק וכן הביטו בתמונה ברישיון הנהיגה המצורף למסמכי התיק, אולם יש לקחת בחשבון כי השוטרים זיהו את הנבדק לפניהם במסגרת פעולה שהיה עליהם לבצע כל אחד בהתאם לתפקידו, כשהעיקר הוא הפעולה, בדיקת שכרות, שימוע ולא הליך של זיהוי. במילים אחרות זיהוי הנבדק היה הליך נלווה לפעולה אותה ביצעו השוטרים.

האפשרות כי הביטו בתמונה שעל גבי רישיון הנהיגה של הנאשם במבט חטוף שלא מספיק על מנת לאבחן הבדלים בין התמונה לנבדק - היא סבירה בנסיבות שתוארו עד כה. יש לקחת בחשבון כי האדם אותו בדקו, הנבדק, הובא לפניהם על ידי השוטר ניב בשעות הלילה המאוחרות ולפנות בוקר, והם מודעים לכך לתפיסתו על ידי השוטר ניב שהיה עמו בקשר עין מרגע עיכובו בתוך הרכב ועד להבאתו לפניהם, ולאחר שזוהה על ידי השוטר ניב, מכאן יכול שהצורך בזיהוי מוקפד הכולל בחינה מעמיקה של המראה הנשקף מהתמונה מול הנבדק הניצב לפניהם, לאחר שזוהה על ידי השוטר שעיכב אותו - לא נדרש להם ממש.

13. הגם שלא מצאתי פגם או סתירה בעדותם של השוטרים, נראה כי אלה ביצעו פעולות חקירה כבשגרה, בשעות הקטנות של הלילה וכמעט לפנות בוקר, והגם שעדותם נמצאה מהימנה אין לפסול אפשרות כי בדרך בה התבצע ההליך ועל רקע הנסיבות בהן הגיע רישיון הנהיגה לידי של השוטר ניב התקיימה "הכתבת" זהות אצל כל אחד מהשוטרים. מכל האמור, לא מצאתי ליתן לזיהוי שנערך על ידם, עת עיינו ברישיון הנהיגה של הנאשם משקל מכריע.

בהצטרף האמור, לראיות מחזקות אשר יש בכללותן להקים ספק ממשי כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב - מצאתי לזכותו מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ד, 25 מאי 2014, בהעדר הצדדים.

עמוד 8

